

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 47

Vydána dne 12. září 1962

Cena 60 hal.

OBSAH:

90. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Pařížské úmluvě na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Lisabonu dne 31. října 1958

90

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 17. srpna 1962

o Pařížské úmluvě na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Lisabonu dne 31. října 1958

Dne 20. března 1883 byla sjednána Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví, která byla naposledy revidována dne 31. října 1958 v Lisabonu.

Dne 11. srpna 1961 byla uložena u švýcarské

vlády ratifikační listina Československé socialistické republiky k uvedené Úmluvě.

Podle svého článku 18, odstavce 1 vstoupila Úmluva pro Československou socialistickou republiku v platnost dnem 4. ledna 1962.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

David v. r.

PAŘÍŽSKÁ ÚMLUVA NA OCHRANU PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ

ze dne 20. března 1883

revidovaná

v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934 a v Lisabonu dne 31. října 1958

Článek 1

(1) Země, na které se vztahuje tato Úmluva tvoří Unii na ochranu průmyslového vlastnictví.

(2) Předmětem ochrany průmyslového vlastnictví jsou patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely, tovární nebo obchodní známky, známky služeb, obchodní jméno a údaje o provenienci zboží nebo označení jeho původu. Dalším úkolem ochrany průmyslového vlastnictví je též potlačování nekalé soutěže.

(3) Průmyslové vlastnictví se rozumí v nejširším pojetí a vztahuje se nejen na průmysl a na obchod ve vlastním slova smyslu, nýbrž také na průmysl zemědělský a těžbařský a na všechny výrobky umělé nebo přirozené, např.: na víno, obilí, tabákové listy, ovoce, dobytek, nerosty, minerální vody, pivo, květiny, mouku.

(4) Mezi patenty na vynálezy jsou zahrnuty různé druhy průmyslových patentů, které připouští zákonodárství unijních zemí, jako importační patenty, patenty na zdokonalení, přídatkové patenty a přídatková osvědčení atd.

Článek 2

(1) Příslušníci každé unijní země požívají, pokud jde o ochranu průmyslového vlastnictví, ve všech ostatních unijních zemích týchž výhod, které příslušné zákony poskytují nebo poskytnou příslušníkům vlastního státu bez újmy práv zvláště stanovených touto Úmluvou. Budou tedy požívat téže ochrany jako tito státní příslušníci a týchž právních prostředků proti jakémukoliv porušování jejich práv, s výhradou, že splní podmínky a formality, které ukládají předpisy příslušníkům vlastního státu.

(2) Od příslušníků Unie se však nesmí vyžadovat, aby mají-li požívat některého práva průmyslového vlastnictví, měli bydliště nebo závod v zemi, kde se o ochranu žádá.

(3) Legislativní opatření každé unijní země, která se týká soudního a správního řízení a přísíušnosti, jakož i volby bydliště nebo ustanovení zástupce, kterých by vyžadovaly zákony o průmyslovém vlastnictví, jsou výslovně vyhrazena.

Článek 3

Příslušníkům unijních zemí jsou naroveň postaveni ti příslušníci zemí nepatřících k Unii, kteří mají na území některé unijní země bydliště nebo skutečné (opravdové) závody, a to průmyslové nebo obchodní.

Článek 4

A. — (1) Kdo řádně podá žádost o patent na vynález (příhlášku vynálezu), o užitný vzor, o průmyslový vzor nebo model, o tovární nebo obchodní známku v jedné z unijních zemí, nebo jeho právní nástupce, bude ve lhůtách níže uvedených požívat prioritního práva při podání příhlášky v ostatních zemích.

(2) Za příhlášku, která zakládá prioritní právo, se uznává každá příhláška, která je řádnou příhláškou národní podle národního zákonodárství každé unijní země nebo podle dvoustranných nebo vícestranných smluv, uzavřených mezi několika unijními zeměmi.

(3) Řádně podanou národní příhláškou se rozumí každá příhláška, která postačuje ke zjištění data, kdy byla v příslušné zemi podána, ať již byl pozdější osud této příhlášky jakýkoliv.

B. — Proto příhláška podaná v některé z ostatních unijních zemí později, avšak před uplynutím těchto lhůt, nesmí pozbýt účinnosti skutečností mezi tím nastalými, jako zejména jinou příhláškou, uveřejněním vynálezu nebo jeho užíváním, dáním do prodeje exemplářů vzoru nebo modelu, užíváním známky, a tyto skutečnosti nesmějí založit ani jakékoliv právo osob třetích ani jakékoliv vlastnictví osobní. Práva nabytá třetími osobami před dnem první příhlášky, na které se zakládá prioritní právo, zůstávají zachována podle vnitřního zákonodárství každé unijní země.

C. — (1) Shora uvedené prioritní lhůty činí dvanaásť měsíců pro patenty na vynálezy a pro užité

vzory a šest měsíců pro průmyslové vzory nebo modely a pro tovární nebo obchodní známky.

(2) Tyto lhůty počnou běžet ode dne, kdy byla podána první příhláška; den podání příhlášky se nepočítá do lhůty.

(3) Je-li v zemi, kde se žádá o ochranu, poslední den lhůty zákonným svátkem nebo dnem, kdy úřad není k přijímání příhlášek otevřen, prodlouží se lhůta na první všední den, který následuje.

(4) Za první příhlášku, od jejíhož data podání běží prioritní lhůta, pokládá se pozdější příhláška, jejíž předmět se shoduje s předmětem dřívější první příhlášky podle odstavce 2, podané v téže unijní zemi, jestliže v době podání pozdější příhlášky byla dřívější příhláška cdvolána, nebo bylo od ní upuštěno, nebo byla zamítnuta, aniž byla dána k veřejnému nahlédnutí a aniž z ní plynula nějaká práva, a jestliže jí nebylo ještě použito za podklad k uplatnění prioritního práva. Dřívější příhlášky nemůže pak být již použito za podklad k uplatnění prioritního práva.

D. — (1) Kdo chce uplatnit prioritu dřívější příhlášky, musí učinit prohlášení, udávající datum a zemi této příhlášky. Každá země stanoví, kdy nejpozději musí být takové prohlášení učiněno.

(2) Tyto údaje budou uvedeny v publikacích, které vydává příslušný úřad, zejména o patentech a o popisech k nim se vztahujícím.

(3) Unijní země mohou vyžadovat od toho, kdo činí prohlášení o prioritě, aby předložil opis příhlášky dříve podané (popis, výkresy atd.). Opis, o němž úřad, kterému byla příhláška podána, potvrdí, že souhlasí s originálem, nebude podléhat nijakému ověření a v každém případě bude možno předložit jej bezplatně kdykoliv ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy pozdější příhláška byla podána. Lze požadovat, aby k němu bylo připojeno osvědčení onoho úřadu o datu příhlášky a překlad.

(4) Jiné formality pro prioritní prohlášení nesmějí být v době podání příhlášky požadovány. Každá unijní země stanoví, jaké následky vzejdou z opomenutí formalit, předepsaných tímto článkem; tyto následky nesmějí však přesahovat ztrátu prioritního práva.

(5) Dodatečně bude možno vyžadovat i jiné průkazy.

Kdo uplatňuje prioritu dřívější příhlášky, musí uvést její číslo; tento údaj se uveřejní za podmínky uvedených výše v odstavci 2.

E. — (1) Je-li v některé zemi přihlášen průmyslový vzor nebo model na podkladě prioritního práva založeného na příhlášce užitého vzoru, platí pouze prioritní lhůta stanovená pro průmyslové vzory nebo modely.

(2) Kromě toho je přípustno přihlásit v některé zemi užitný vzor na podkladě prioritního práva založeného podáním žádosti o patent a naopak.

F. — Žádná unijní země nesmí zamítnout prioritu nebo žádost o patent z toho důvodu, že přihlašovatel uplatňuje více priorit, i když pocházejí z různých zemí, nebo z toho důvodu, že příhláška,

v níž se uplatňuje jedna nebo více priorit, obsahuje jeden nebo více prvků, jež nebyly obsaženy v přihlášce nebo v přihláškách, jejichž priorita se uplatňuje, a to v obou případech pod podmínkou, že vynález je podle zákona příslušné země jednotný.

Pokud jde o prvky, které nejsou obsaženy v přihlášce nebo v přihláškách, jejichž priorita se uplatňuje, vzniká podáním pozdější přihlášky prioritní právo za obvyklých podmínek.

G. — (1) Vyjde-li při průzkumu najevo, že žádost o patent je souborná, bude moci žadatel rozdělit žádost na určitý počet žádostí dílčích, v tom případě se mu zachová jako datum každé z nich datum žádosti původní a výhoda prioritního práva, je-li uplatněna.

(2) Přihlašovatel může též z vlastního popudu rozdělit žádost o patent, přičemž se jako datum každé rozdělené žádosti zachová datum žádosti původní a je-li uplatněna i výhoda prioritního práva. Každá unijní země může stanovit podmínky, za kterých bude toto rozdělení přípustno.

H. — Priorita nesmí být odepřena z toho důvodu, že určité prvky vynálezu, pro které se priorita požaduje, nejsou uvedeny v nárocích, obsažených v žádosti podané v zemi původu, jsou-li tyto části ze souhrnu příloh oné žádosti jasně patrné.

Článek 4 bis

(1) Patenty, o něž bylo žádáno v jednotlivých unijních zemích příslušníky Unie, nebudou závislé na patentech, jichž bylo dosaženo pro týž vynález v jiných zemích, ať unijních nebo neunijních.

(2) Tomuto ustanovení je třeba rozumět bez jakéhokoliv omezení, jmenovitě v tom smyslu, že patenty přihlášené v prioritní lhůtě jsou nezávislé, a to jak pokud jde o důvod neplatnosti a zániku patentu, tak i pokud jde o normální dobu trvání.

(3) Toto ustanovení se vztahuje na všechny patenty, které jsou v platnosti v době, kdy nabylo účinnosti.

(4) Při přístupu nových zemí bude platit totéž pro patenty, které jsou v platnosti na obou stranách v době přístupu.

(5) Patenty, nabyté s výhodou priority, budou mít v jednotlivých unijních zemích stejnou dobu trvání, jakou by měly, kdyby byly žádány nebo uděleny bez výhody priority.

Článek 4 ter

Vynálezce má právo, aby byl jakožto vynálezce v patentu uveden.

Článek 4 quater

Udělení patentu nesmí být odepřeno a patent nesmí být zrušen z důvodů, že prodej patentovaného výrobku nebo výrobku, k němuž se dospěje patentovaným postupem, je národním zákonodárstvím vyloučen nebo omezen.

Článek 5

A. — (1) Doveze-li majitel patentu do země, kde byl patent udělen, předměty vyrobené v některé zemi Unie, nepřivodí to zánik patentu.

(2) Každá unijní země může učinit legislativní opatření k udělování nucených licencí, aby zabránila zneužívání, které by mohlo z výkonu vylučného práva výrobního nebo obchodního závodu uděleného patentem vzejít např. jeho neužíváním.

(3) Zánik patentu může být stanoven jen pro případ, když by povolení nucených licencí nebylo postačilo k zamezení takového zneužití. Před uplynutím dvou let, počínajíc povolením první nucené licence, nesmí být zahájeno řízení o žalobě na zánik nebo odvolání patentu.

(4) O nucenou licenci nemůže být žádáno z důvodů neuzívání nebo nedostatečného užívání před uplynutím lhůty čtyř let od podání žádosti o patent, nebo tří let od udělení patentu, přičemž se použije lhůty, která uplyne později; nucená licence se odepře, ospravedlní-li majitel patentu svou nečinnost řádnými důvody. Takováto nucená licence bude nevylučná a nebude moci být převedena, a to ani v podobě propůjčení sublicence, jinak, než s částí podniků nebo obchodního závodu, užívajícího této licence.

(5) Předchozích ustanovení se použije, s výhradou nezbytných změn, též pro užitné vzory.

B. — Ochrana průmyslových vzorů a modelů nesmí zaniknout ani pro nevyužívání, ani pro dovažování předmětů shodných s předměty chráněnými.

C. — (1) Je-li v některé zemi užívání zapsané známky povinné, smí být zápis zrušen jen po příměřené lhůtě, a tehdy, když účastník neospravedlní, proč známky nevyužíval.

(2) Jestliže majitel užívá tovární nebo obchodní známky v podobě, která se liší svými prvky, jež nemění rozlišovací povahy známky, od podoby, ve které byla v některé unijní zemi zapsána, nepřivodí to výmaz zápisu a nezmenší to ochranu udělenou známce.

(3) Souběžné užívání téže známky na stejných nebo podobných výrobcích průmyslovými nebo obchodními podniky, které podle ustanovení národního zákona země, v níž je uplatňována ochrana, jsou pokládány za spolumajitele známky, nebude na překážku zápisu ani nezmenší ochranu, která byla této známce poskytnuta v kterékoliv zemi Unie, pokud by toto užívání nebylo s to klamat veřejnost a pokud by nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

D. — Pro uznání práva nebude se vyžadovat, aby na výrobku byla nějaká značka nebo zmínka o patentu, o užitném vzoru, o zápisu tovární nebo obchodní známky nebo o přihlášení vzoru nebo modelu.

Článek 5 bis

(1) K zaplacení poplatků stanovených pro zachování práv průmyslového vlastnictví musí být povoleno alespoň šestiměsíční poshovění, a to tak, že bude zaplacen příplatek, jestliže jej národní zákonodárství ukládá.

(2) Unijní země mohou stanovit, že patenty na vynálezy, jež zanikly pro nezaplacení poplatků, budou vráceny v předešlý stav.

Článek 5 ter

V žádné unijní zemi se nepokládá za porušení práv majitele patentu:

1. upotřebí-li se na lodích ostatních unijních zemí patentovaných zařízení v lodním tělese, ve strojích, v lodní výstroji, přístrojích a v jiném příslušenství, když se tyto lodě dostanou na čas nebo náhodně do vod příslušné země, s výhradou, že se tu těchto předmětů upotřebí jenom pro potřeby lodní;
2. upotřebí-li se patentovaných zařízení při stavbě nebo provozu leteckých nebo pozemních vozidel jiných unijních zemí, nebo u součástí těchto vozidel, dostanou-li se přechodně nebo náhodně do této země.

Článek 5 quater

Doveze-li se výrobek do některé unijní země, kde existuje patent chránící postup výroby tohoto výrobku, budou majiteli patentů příslušet k dovezenému výrobku všechna práva, která mu na podkladě patentu na postup přiznává zákonodárství dovážející země k výrobkům, vyrobeným v této zemi.

Článek 5 quinquies

Průmyslové vzory a modely budou chráněny ve všech unijních zemích.

Článek 6

[¹] Podmínky přihlášky a zápisu továrních a obchodních známek stanoví v každé unijní zemi její národní zákonodárství.

[²] Znamka přihlášená příslušníkem některé unijní země v kterékoliv unijní zemi nemůže však být odmítnuta nebo zrušena z důvodu, že nebyla přihlášena, zapsána nebo obnovena v zemi původu.

[³] Znamka řádně zapsaná v některé unijní zemi se pokládá za nezávislou na známkách zapsaných v jiných unijních zemích včetně země původu.

Článek 6 bis

[¹] Unijní země se zavazují, buď z úřední povinnosti, jestliže to zákonodárství země dovoluje, nebo na žádost zájemce, že odmítnou nebo zruší zápis a zakáží užívání tovární nebo obchodní známky, která je reprodukcí, napodobením nebo překladem, jež je s to vyvolat záměnu se známkou, o které podle psudku příslušného úřadu země zápisu nebo užívání je tam všeobecně známo, že je již známkou osoby oprávněné požívat výhod této Úmluvy a užívanou pro stejné nebo podobné výrobky. Stejně je tomu, jestliže podstatná část známky je reprodukcí takové známky obecně známé, nebo napodobením, jež je s to způsobit záměnu s ní.

[²] Pro domáhání se výmazu takové známky je povolena lhůta nejméně 5 let od dne zápisu. Unijní země mohou stanovit lhůtu, ve které se lze domáhat zákazu užívání.

[³] Pro domáhání se výmazu nebo zákazu užívání známek zapsaných nebo užívaných ve zlém úmyslu se lhůta nestanoví.

Článek 6 ter

[¹] a) Unijní země se shodly na tom, že odmítnou nebo zruší zápis a že vhodnými opatřeními zakáží, aby bez zinočnění příslušných míst bylo užíváno jako tovární nebo obchodní známky nebo jako částí těchto známek, erbů, vlajek a jiných znaků státní svrchovanosti unijních zemí, úředních zkušebních, puncovních a záručních značek u nich zavedených, jakož i každých napodobení z hlediska heraldického.

b) Ustanovení uvedená pod bodem a) se vztahují rovněž na erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací, jichž je jedna nebo více unijních zemí členem, s výjimkou těch erbů, vlajek a jiných symbolických znaků, zkratk a názvů, jejichž ochrana byla již předmětem platných mezinárodních dohod.

c) Žádná unijní země není povinna použít ustanovení uvedených pod písm. b) ke škodě těch, kdož získali v této zemi práva v dobré víře před nabytím účinnosti této Úmluvy. Unijní země nejsou povinny použít zmíněných ustanovení, jestliže užívání nebo zápis, které jsou uvedeny pod písm. a) shora, nejsou takového druhu, aby mohly ve veřejnosti vzbudit dojem o souvislosti mezi příslušnou organizací a znaky, vlajkami, znaky státní svrchovanosti, zkratkami nebo názvy, nebo není-li užívání nebo zápis pravděpodobně takového druhu, že by byl s to klamat veřejnost o souvislosti mezi uživatelem a organizací.

[²] Používat úředních zkušebních, puncovních a záručních značek je zakázáno jen tehdy, jestliže známky, které je obsahují, jsou určeny k tomu, aby jich bylo užíváno na zboží téhož nebo podobného druhu.

[³] a) K provedení těchto ustanovení se unijní země shodly na tom, že si navzájem oznámí prostřednictvím Mezinárodního úřadu seznam znaků státní svrchovanosti, úředních zkušebních, puncovních a záručních značek, které chtějí nebo budou chtít chránit zcela nebo s určitým omezením podle tohoto článku, a že se navzájem zpraví o všech pozdějších změnách, které nastanou v tomto seznamu. Každá unijní země dá v příhodné době veřejnosti k dispozici seznamy, které jí byly oznámeny.

Pokud jde o vlajky států, není však takové oznámení povinné.

b) Ustanovení uvedená v prvním odstavci pod písm. b) se vztahuje jen na erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací, které byly zmíněnými organizacemi oznámeny unijním zemím prostřednictvím Mezinárodního úřadu.

[⁴] Každá unijní země smí ve lhůtě 12 měsíců po obdržení seznamů zaslat prostřednictvím Mezinárodního úřadu příslušné zemi nebo mezinárodní mezivládní organizaci své případné námítky.

[⁵] U vlajek států bude použito opatření, která jsou uvedena v odstavci 1 shora, jen půjde-li o známky zapsané po 6. listopadu 1925.

[⁶] Pro státní znaky, kromě vlajek, pro úřední a puncovní značky unijních zemí a pro erby, vlajky a jiné symbolické znaky, zkratky nebo názvy mezinárodních mezivládních organizací platí tato ustanovení, jen pokud se týče značek, které byly zapsány po uplynutí dvou měsíců po převzetí oznámení uvedeného v odstavci 3 shora.

[⁷] V případě zlého úmyslu smějí země dát vymazat i ty znaky, které byly zapsány před 6. listopadem 1925 a obsahují státní znaky, značky a puncovní značky.

[⁸] Příslušníci každé země, jimž se povolí užívat státních znaků, značek a puncovních značek jejich země, smějí jich užívat, i kdyby se podobaly státním znakům, značkám a puncovním značkám jiné země.

[⁹] Unijní země se zavazují, že zakáží užívat v obchodu neoprávněně státních znaků jiných unijních zemí, jestliže by takové užívání mohlo vyvolat omyl o původu výrobků.

[¹⁰] Předchozí ustanovení nebrání zemím, aby podle článku 6 quinquies odst. 3 písm. B mohly odmítnout nebo prohlásit za neplatné známky, které nedovoleně obsahují erby, vlajky a jiné znaky státní svrchovanosti, nebo znaky a úřední puncovní značky zavedené v některé unijní zemi, stejně jako rozlišovací znaky mezinárodních mezivládních organizací uvedených v odstavci 1 shora.

Článek 6 quater

[¹] Jestliže podle zákonodárství některé unijní země je převod známky platný jen tehdy, nastal-li současně s převodem podniku nebo obchodu, jemuž známka náleží, postačí k přípustění jeho platnosti, aby část podniku nebo obchodu, která je v této zemi, byla převedena na právního nástupce s výlučným právem v ní vyrábět nebo prodávat výrobky opatřené převedenou známkou.

[²] Toto ustanovení neukládá unijním zemím povinnost uznávat platnost převodu kterékoliv známky, jejíž užívání právním nástupcem by ve skutečnosti uvádělo veřejnost v omyl, zejména pokud se týče původu, povahy nebo podstatných jakostí výrobků, pro něž se známky užívá.

Článek 6 quinquies

A. — [¹] Každá tovární a obchodní známka řádně zapsaná v zemi původu bude tak jak jest přípustěna k přihlášení a chráněna v ostatních unijních zemích s výhradami uvedenými v tomto článku. Tyto země mohou před provedením konečného zápisu požadovat, aby bylo předloženo osvědčení o zápisu v zemi původu vydané příslušným úřadem. Pro toto osvědčení nebude požadováno žádné ověření.

[²] Za zemi původu se pokládá ta unijní země, kde přihlašovatel má skutečný (opravdový) průmyslový nebo obchodní závod, a nemá-li takový závod v Unii, ta unijní země, kde má své bydliště; nemá-li bydliště v Unii, tedy země jeho státní příslušnosti v případě, že je příslušníkem unijní země.

B. — Tovární a obchodní známky, o kterých jedná tento článek, mohou být odmítnuty k zápisu nebo zrušeny jen v těchto případech:

1. jestliže mohou porušit práva, jichž nabyly třetí osoby v zemi, kde je žádáno o ochranu;

2. jestliže nemají rozlišovací způsobilost nebo jsou-li složeny výhradně ze značek nebo údajů, které mohou v obchodě sloužit k označování druhu, jakosti, množství, určení, ceny, místa původu výrobků nebo doby výroby, nebo se staly obvyklými v obecné mluvě nebo v loajálních a stálých obchodních zvyklostech země, kde je požadována ochrana;

3. jestliže odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku, a zejména mohou-li klamat veřejnost. Rozumí se, že známka nemůže být pokládána za odporující veřejnému pořádku pouze z toho důvodu, že se neshoduje s některým ustanovením známkového práva, vyjímaje případ, kdy se toto ustanovení samo týká veřejného pořádku.

Použití ustanovení článku 10 bis je nicméně vyhrazeno.

C. — [¹] Při posuzování, lze-li známku chránit, nutno přihlídnout ke všem skutkovým okolnostem, zvláště k době užívání známky.

[²] V ostatních unijních zemích nemohou být odmítnuty tovární nebo obchodní známky jen z toho důvodu, že se liší od známek chráněných v zemi původu toliko v prvcích, které nezhoršují jejich rozlišovací způsobilost a nedotýkají se totožnosti známek pokud se týče tvaru, v jakém byly přihlášeny v řečené zemi původu.

D. — Nikdo se nemůže dovolávat výhod tohoto článku, jestliže známka, o jejíž ochranu žádá, není zapsána v zemi původu.

E. — V žádném případě však nevzejde obnovním zápisu známky v zemi původu povinnost obnovit zápis v ostatních unijních zemích, v nichž byla známka zapsána.

F. — Výhoda priority se zachovává přihláškám známek učiněným ve lhůtě podle článku 4 i tehdy, když se zápis v zemi původu stal teprve po uplynutí této lhůty.

Článek 6 sexies

Unijní země se zavazují chránit známky služeb. Nejsou povinny zavádět zápis těchto značek.

Článek 6 septies

[¹] Žádá-li jednatel nebo zástupce majitele známky v některé unijní zemi o zápis této známky na své vlastní jméno v jedné nebo několika těchto zemích bez souhlasu tohoto majitele, je majitel oprávněn podat námitky proti požadovanému zápisu a žádat o výmaz, nebo povoluje-li to zákon dotyčné země, o převod zápisu na sebe, pokud by jednatel nebo zástupce neospravedlnil své jednání.

[²] S výhradou výše uvedeného odstavce 1 je majitel známky oprávněn podat námitky proti užívání své známky jednatelům nebo zástupcům, pokud k tomuto užívání nedal zmocnění.

[³] Národním zákonodárstvím může být stanovena spravedlivá lhůta, ve které by majitel známky mohl uplatňovat svá práva podle tohoto článku.

Článek 7

Dovaha výrobku, na který má být tovární nebo obchodní známka připojována, nemůže v žádném případě překážet zápisu známky.

Článek 7 bis

(1) Unijní země se zavazují připustit k přihlášení a chránit známky svazové, náležející sdružením, jejichž existence neodporuje zákonu země původu, a to i tehdy, když tato sdružení nemají průmyslový nebo obchodní závod.

(2) Každá země má však na vůli posoudit, za kterých zvláštních podmínek bude svazová známka chráněna, a může odmítnout ochranu, jestliže tato známka odporuje veřejným zájmům.

(3) Ochrana těchto známek nemůže však být odmítnuta žádnému sdružení, jehož existence neodporuje zákonu země původu, z důvodu, že sdružení nemá sídlo v zemi, kde je požadována ochrana, nebo že není ustaveno podle zákonodárství této země.

Článek 8

Obchodní jméno je chráněno ve všech unijních zemích, aniž by bylo třeba je přihlašovat nebo zapisovat; nerozhoduje, zda-li je, či není částí tovární nebo obchodní známky.

Článek 9

(1) Každý výrobek, který je nedovoleně označen tovární nebo obchodní známkou nebo obchodním jménem, bude při dovozu do těch unijních zemí, ve kterých tato známka nebo toto obchodní jméno mají právo na zákonnou ochranu, zabaven.

(2) Zabavení se provede rovněž v zemi, kde došlo k nedovolenému značení, nebo v zemi, kam byl výrobek dovezen.

(3) K zabavení dojde podle vnitřního zákonodárství každé země, buď na návrh prokurátora, nebo kteréhokoliv jiného příslušného úřadu, nebo na žádost záúčastněné strany, ať je to osoba fyzická, nebo právnická.

(4) Úřady nejsou povinny provést zabavení v případě průvozu.

(5) Jestliže zákonodárství některé země nedovoluje zabavení při dovozu, bude zabavení nahrazeno zákazem dovozu nebo zabavením ve vnitrozemí.

(6) Jestliže zákonodárství některé země nedovoluje zabavení při dovozu, ani zákaz dovozu ani zabavení ve vnitrozemí, budou tato opatření až do příslušné zákonodárné změny nahrazena žalobami a prostředky, které zákon této země propůjčuje ve stejném případě vlastním státním příslušníkům.

Článek 10

(1) Ustanovení předchozího článku bude použito v případě přímého nebo nepřímého užívání falešného označení původu výrobku nebo totožnosti výrobce, továrníka nebo obchodníka.

(2) V každém případě bude za záúčastněnou stranu uznána každá osoba fyzická nebo právnická, každý výrobce, továrník nebo obchodník záúčastněný na těžbě, výrobě nebo obchodu s tímto výrobkem a

usazený v místě falešně označeném jako místo původu, nebo v oblasti, kde toto místo leží, nebo v zemi falešně označené, nebo v zemi, kde falešné označení o původu je užíváno.

Článek 10 bis

(1) Unijní země jsou povinny zajistit příslušníkům Unie účinnou ochranu proti nekalé soutěži.

(2) Nekalou soutěží je každá soutěžní činnost, která odporuje poctivým zvyklostem v průmyslu nebo obchodě.

(3) Zejména musí být zakázány:

1. jakékoliv činy, které by mohly jakkoli způsobit záměnu s podnikem, výrobky, nebo s průmyslovou nebo obchodní činností soutěžitele;

2. falešné údaje při provozování obchodu, které by mohly poškodit dobrou pověst podniku, výrobků nebo průmyslové nebo obchodní činnosti soutěžitele;

3. údaje nebo tvrzení, jejichž užívání při provozu obchodu by bylo s to uvádět veřejnost v omyl o vlastnosti, způsobu výroby, charakteristice, způsobilosti k použití nebo o množství zboží.

Článek 10 ter

(1) Unijní země se zavazují, že zajistí příslušníkům ostatních unijních zemí vhodné zákonné prostředky k účinnému potlačování veškerých činů uvedených v článcích 9, 10 a 10 bis.

(2) Zavazují se dále, že učiní opatření, aby svazům a sdružením, které zastupují záúčastněné průmyslníky, výrobce nebo obchodníky a jejichž existence se nepřičí zákonům jejich země, bylo — pokud jde o potlačování činů označených v článcích 9, 10 a 10 bis — dovoleno zakročovat u soudů nebo u správních úřadů, a to v takové míře, v jaké to zákon země, kde se žádá o ochranu, dovoluje svazům a sdružením této země.

Článek 11

(1) Unijní země udělí podle svého vnitřního zákonodárství patentovatelným vynálezům, užitným vzorům, průmyslovým vzorům nebo modelům, jakož i továrním nebo obchodním známkám dočasnou ochranu, pokud jde o výrobky, které budou vystaveny na mezinárodních výstavách úředních nebo úředně uznaných a pořádaných na území některé z uvedených zemí.

(2) Touto dočasnou ochranou nebudou prodlouženy lhůty uvedené v článku 4. Bude-li později žádáno o právo přednosti, může každá země stanovit, že lhůta počíná běžet ode dne, kdy výrobek byl vnesen do výstavy.

(3) Každá země může vyžadovat jakožto důkaz o totožnosti vystavovaného předmětu a o datu jeho vnesení doklady, které uzná za nutné.

Článek 12

(1) Každá unijní země se zavazuje, že zřídí zvláštní úřad pro průmyslové vlastnictví a ústřední přihlašovnu, aby bylo možno oznamovat veřejnosti patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory nebo modely a tovární nebo obchodní známky.

(2) Tento úřad bude vydávat periodicky úřední list. Bude pravidelně publikovat:

- a) jména oprávněných osob, jimž byly vydány patenty, spolu s krátkým označením patentovaných vynálezů;
- b) reprodukce zapsaných známek.

Článek 13

(1) Mezinárodní úřad zřízený pod názvem Mezinárodní úřad na ochranu průmyslového vlastnictví je podřízen vysoké autoritě vlády Švýcarské konfederace, která upravuje jeho organizaci a dohlíží na jeho činnost.

(2) a) Při plnění úkolů uvedených v odstavcích 3 a 5 tohoto článku užívá Mezinárodní úřad jazyka francouzského a anglického.

b) Konference a zasedání, jež jsou uvedeny v článku 14, budou vedeny v jazyce francouzském, anglickém a španělském.

(3) Mezinárodní úřad soustřeďuje různé zprávy týkající se ochrany průmyslového vlastnictví, uspořádává je a zveřejňuje. Koná obecně prospěšná studia zajmající Unii a rediguje na podkladě dokladů, které jsou mu dávány k dispozici jednotlivými úřady, periodický časopis o otázkách týkajících se problematiky Unie.

(4) Číslo tohoto časopisu, jakož i veškeré doklady vydávané Mezinárodním úřadem, jsou rozděleny úřadům unijních zemí podle počtu níže uvedených příspěvkových jednotek. Za další exempláře a doklady, které by zmíněné úřady nebo společnosti nebo jednotlivci žádali navíc, bude nutno platit zvlášť.

(5) Mezinárodní úřad má být vždy k dispozici unijním zemím, aby jim dodával o otázkách mezinárodní služby průmyslového vlastnictví zvláštní zprávy, které by mohly potřebovat. Ředitel Mezinárodního úřadu sestaví každý rok zprávu o činnosti tohoto úřadu a zašle ji všem unijním zemím.

(6) Řádné výdaje Mezinárodního úřadu jsou hrazeny unijními zeměmi společně. Až do nové úpravy nesmějí přesahovat částku 120 000 švýcarských franků ročně. Tuto částku lze podle potřeby zvýšit jednomyslným rozhodnutím některé z konferencí stanovených v článku 14.

(7) Řádné výdaje neobsahují výdaje vzniklé pracemi konferencí zmocněnců nebo administrativních konferencí, ani výdaje, které by mohly vzniknout zvláštními pracemi nebo publikacemi uskutečněnými podle rozhodnutí některé konference. Tyto výdaje, jejichž roční výše nemůže překročit 20 000 švýcarských franků jsou hrazeny unijními zeměmi úměrně podle příspěvků, které platí k zajištění chodu Mezinárodního úřadu podle níže uvedeného ustanovení odstavce 8.

(8) Aby byl určen podíl každé země na této celkové výši výdajů, jsou smluvní země stejně jako ty země, které přistoupí k Unii dodatečně, rozděleny do šesti tříd, z nichž každá přispívá v poměru určitého počtu jednotek, a to:

1. třída 25 jednotek
2. třída 20 jednotek
3. třída 15 jednotek
4. třída 10 jednotek
5. třída 5 jednotek
6. třída 3 jednotky.

Tyto koeficienty se násobí počtem zemí v každé třídě a součet takto získaných součinů udává počet jednotek, kterým se dělí celkový výdaj. Podíl udává částku výdajové jednotky.

(9) Každá unijní země určí při svém přístupu třídou, do které si přeje být zařazena; může však dodatečně prohlásit, že chce být zařazena do jiné třídy.

(10) Vláda Švýcarské konfederace dohlíží na výdaje Mezinárodního úřadu stejně jako na jeho účty a poskytuje potřebné zálohy.

(11) Roční vyúčtování, sestavené Mezinárodním úřadem, se zašle všem ostatním úřadům na vědomí.

Článek 14

(1) Tato Úmluva bude podrobena periodickým revizím, aby v ní byly provedeny úpravy zaměřené na zdokonalení systému Unie.

(2) Za tímto účelem se budou v jednotlivých unijních zemích konat postupně konference delegátů těchto zemí.

(3) Úřad země, kde má zasedat konference, připraví s pomocí Mezinárodního úřadu náplň práce této konference.

(4) Ředitel Mezinárodního úřadu bude přítomen při konferenčních zasedáních a zúčastní se jednání bez hlasovacího práva.

(5) a) V době mezi revizními diplomatickými konferencemi se sejdou každé tři roky konference zástupců všech unijních zemí, aby vypracovaly zprávu o předpokládaných výdajích Mezinárodního úřadu na příslušné nastávající tříleté období a seznámily se s otázkami týkajícími se řádného chodu a rozvoje Unie.

b) Dále budou tyto konference oprávněny pozměnit na podkladě jednomyslného usnesení maximální roční výši výdajů Mezinárodního úřadu za předpokladu, že byly svolány jako konference zmocněnců všech unijních zemí, a to na podkladě pozvání vlády Švýcarské konfederace.

c) Kromě toho budou moci být svolány konference, uvedené pod písmenem a), i mezi jejich pravidelnými tříletými zasedáními, a to z iniciativy buď ředitele Mezinárodního úřadu nebo vlády Švýcarské konfederace.

Článek 15

Unijní země si navzájem vyhrazují právo sjednat odděleně mezi sebou zvláštní dohody na ochranu průmyslového vlastnictví, pokud takové dohody neodporují ustanovením této Úmluvy.

Článek 16

(1) Země, které se nezúčastnily této Úmluvy, budou moci k ní přistoupit, jestliže o to požádají.

(2) O tomto přístupu bude diplomatickou cestou zpravena vláda Švýcarské konfederace, která pak zase zpraví všechny ostatní vlády.

(3) Přistupující země přistoupí s plným právním účinkem ke všem ustanovením, která jsou obsažena v této Úmluvě, a bude počítat všech výhod v ní stanovených, přístup nabude účinnosti za měsíc poté, kdy vláda Švýcarské konfederace zašle ostatním unijním zemím oznámení, za předpokladu, že přistupující země neudala ve svém prohlášení o přístupu pozdější datum.

Článek 16 bis

— (1) Každá unijní země může kdykoliv oznámit písemně vládě Švýcarské konfederace, že tato Úmluva platí pro celé území nebo část území jejích kolonií, protektorátů, mandátních území nebo ostatních území podléhajících její moci, nebo pro území závislá; Úmluva bude pak platit ve všech územích, o nichž bude zmínka v notifikaci, za jeden měsíc po zaslání oznámení ostatním unijním zemím vládou Švýcarské konfederace za předpokladu, že v notifikaci nebylo uvedeno pozdější datum. Úmluva nebude platit ve shora uvedených územích, nebude-li provedena tato notifikace.

(2) Každá unijní země může kdykoliv písemně oznámit vládě Švýcarské konfederace, že tato Úmluva přestává platit na celém území nebo části těch území, která byla předmětem notifikace zmíněné ve výše uvedeném článku, a Úmluva přestane platit na územích, uvedených v příslušné notifikaci, za 12 měsíců po přijetí notifikace adresované vládě Švýcarské konfederace.

(3) Všechny notifikace adresované vládě Švýcarské konfederace podle ustanovení obsažených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku budou oznámeny švýcarskou vládou všem unijním zemím.

Článek 17

Každá unijní země se zavazuje, že učiní v souladu se svými ústavními předpisy nezbytná opatření k provedení této Úmluvy.

Očekává se, že v okamžiku uložení ratifikačních listin nebo listin o přístupu určitou zemí bude tato země s to zajistit v souladu se svým vnitřním zákonodárstvím, účinnost ustanovení této Úmluvy.

Článek 17 bis

(1) Tato Úmluva se sjednává na neurčitou dobu; v případě výpovědi zůstane v platnosti ještě jeden rok ode dne, kdy byla vypovězena.

(2) Tato výpověď bude zaslána vládě Švýcarské konfederace. Nabude účinnosti jen pro zemí, jejímž

jménem byla dána, přičemž Úmluva zůstane v platnosti pro všechny ostatní unijní země.

Článek 18

(1) Tato Úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou uloženy v Bernu nejpozději do 1. května 1963. Vstoupí v platnost mezi zeměmi, jejichž jménem byla ratifikována, za jeden měsíc po tomto datu. Avšak bude-li Úmluva ratifikována jménem alespoň šesti zemí, vstoupí pro tyto země v platnost za měsíc poté, co jim bylo notifikováno vládou Švýcarské konfederace, že bylo provedeno uložení šesté ratifikační listiny, a pro země, jejichž jménem bude ratifikována dodatečně, vstoupí v platnost za měsíc po notifikaci každé takové ratifikace.

(2) Země, jejichž jménem nebudou uloženy ratifikační listiny ve lhůtě uvedené v předcházejícím odstavci, mohou přistoupit k Úmluvě za podmínek uvedených v článku 16.

(3) Tato Úmluva nahrazuje ve vztazích mezi státy, mezi nimiž platí, Pařížskou úmluvu z roku 1883 a další revidované Úmluvy.

(4) U zemí, mezi nimiž tato Úmluva neplatí, kde však platí Pařížská úmluva revidovaná v Londýně roku 1934, zůstává tato posléze uvedená Úmluva v platnosti.

(5) Rovněž pokud jde o země, kde neplatí ani tato Úmluva, ani Pařížská úmluva revidovaná v Londýně, zůstává v platnosti Pařížská úmluva revidovaná v Haagu roku 1925.

(6) Rovněž tak pokud jde o země, kde neplatí ani tato Úmluva, ani Pařížská úmluva revidovaná v Londýně, ani Pařížská úmluva revidovaná v Haagu, zůstává v platnosti Pařížská úmluva revidovaná ve Washingtonu roku 1911.

Článek 19

(1) Tato Úmluva bude podepsána v jediném exempláři v jazyce francouzském, který bude uložen v archivech vlády Švýcarské konfederace. Ověřený opis bude zaslán touto vládou všem vládám unijních zemí.

(2) Tato Úmluva zůstává otevřena k podpisu pro unijní země do 30. dubna 1959.

(3) Oficiální překlady této Úmluvy budou vyhotoveny v jazyce německém, anglickém, španělském, italském a portugalském.

Na důkaz toho podepsaní zmocněnci po předložení svých plných mocí podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Lisabonu dne 31. října 1958.